

saa vinder Staten derved to Fordele: dels at de kvindelige Telegrafister stadig rekrutteres med nye og friske Kræfter, dels at Pensionsbyrden for Kvindernes Vedkommende formindskes ret betydeligt

Man maa i høj Grad ønske, at Ministerium og Rigsdag vil vise deres kvindelige undergivne i Telegrafvæsenets Tjeneste den store Velvilje at tage disse Forhold med i Betragtning, naar de nu om ikke længe skal drøfte hele Standens Interesser.

Til Sammenligning følger her en kort Fremstilling af, hvorledes Forholdene er ordnede for de kvindelige Telegrafister i Rusland og Finland under den enevældige Czars Herredømme.

1865 blev de første finske Kvinder ansatte som Telegrafister af 3dje Klasse med en aarlig Løn af 1200 Mk. Saavel i Kejserdømmet som i Finland maatte Kvinderne udgøre 30 pCt. af det samlede Antal Telegrafister.

1883 fastsattes Antallet af kvindelige finske Telegrafister til 50 pCt. af det samlede Antal. Samtidig tilfaldes det dem efter 5 Aars Tjeneste at tage den lovbefalede Eksamen og til, i Tilfælde af Vakance, at overflyttes fra 3dje til 2den Klasse; dog maatte deres Antal i denne Klasse ikke overstige 25 pCt. Lønnen i denne Klasse var 2,160 Mk. aarlig.

1874 var den oprindelige Løn af 1200 Mk. bleven forøget med 460 Mk. efter et Aars Tjeneste. 1887 tilstodes dette Tillæg efter et halvt Aars Tjeneste og fra 1889 fra Indtrædelsen i Tjenesten.

I 1891 og 97 er yderligere Lønforhøjelser blevene indførte og det samlede Antal af kvindelige Telegrafister er forøget til 75 pCt., samtidig har de faaet Benævnelsen: Posttelegrafisttjenestemænd. De ere desuden berettigede til fuld Pension efter 25 Aars Tjeneste; til halv Pension efter 20 Aars Tjeneste. De antages i en Alder fra 18 til 25 Aar efter at have bestaaet Eksamen ved et Gymnasium.

Fra Aar, 1900 er de kvindelige Telegrafister fuldstændig ligestillede med Mændene baade i Henseende til Løn og til Pension. Æren for dette tilkommer fornemmelig den forhenværende Telegrafchef, Guvernør *Edvard Krogius*. Som man ser, er der en stadig Fremgang i Kvindernes Kaar, indtil Ligestillethed er naaet.

Fredssagen.

Følgende Resolution vedtoges ved det Demonstrationsmøde for Fred og Voldgift, som Kapstadens Kvinder afholdt 18. Maj i Aar:

Den nærværende Forsamling af Kapstadens Kvinder erklærer det som deres Overbevisning, at Krig er et barbarisk og moralsk uforsvarligt Middel til at afgøre internationale Trætter. De udtaler deres dybeste Sympati med den almindelige Fredsbævegelse blandt Kvinderne og deres Hensigt at slutte sig til den.

Vi sydafrikanske Kvinder, hvis Land ligger sønderrevet og blødende af Krigens Saar, følger vore Stemmer til det Kor af Kvinder over hele Verden, der rejser sig i højtidelig Protest mod, at Nationerne stadig appellerer til det frygteligste af alle Afgørelsesmidler — Sværdet.

Vi er rystede over den Ødelæggelse, der er overgaaet blomstrende

Hjem: over det Fangenskab; i hvilket vore ulykkelige Søstre og deres smaa Børn holdes, og i hvilket de dør i tusindvis; over Død, Sygdom og Lemlæstelse, der rammer vore kæmpende Brødre; over det Blod og de Taarer, som vor Jord nu i 20 lange Maaneder har drukket. Af bitter Erfaring ved vi, at Krigens Rædsler er for frygtelige, dens Skændselsgerninger for himmelraabende, og dens Afsind for aabenbart, til at vi kan andet end lidenskabelig modsætte os den i Menneskelighedens og Kristendommens Navn, og dybt beklage, at det af Haager-Konferencen fastslaaede Voldgiftsprincip saa skammelig er blevet ringeagtet.

Lidt om Husflidsafdelingens textile Arbejder paa Præstø Amts Udstilling i Vordingborg 1901.

Af
Nanna Ring.

Hvad *Broderierne* angaar, da havde Afdelingen flere gode Stykker »Hvidsyning«: et Haandklæde, med det gamle Dragværk, et Pudevaar, med røde og blaa Korssting i Kranse med Navn og Aarstal, fortæller smukt om svundne Tiders Smag og den store Lyst, hvormed Kvinderne dengang hengave sig til at ofre Tid paa Hjemmets Hygge. Af Nutidsarbejder findes smukke Ting, udførte paa den Arbejdsmaade, som Hedebo-syningen, gennem forskellige Udviklingstrin, sidst naaede frem til, nemlig: Knipplingssyning, udført med Traaden alene, og Knipplingssyning, benyttet som Udfyldning i udskkaarne Mønstre i Lærredet.

Det »kulørte Broderi« indtager en ringere Plads paa Afdelingen, navnlig den Slags, der fører det fordringsfulde Navn: »Kunsthroderi«. Til at bringe noget anerkendelsesværdigt ud af denne Art af Uldgarussyning hører i Virkeligheden ikke blot Øvelse i at lægge Stingene smukt og jævnt, men en Sans for Form og Farve, som ikke er enhver givet af Naturen. Her kunde nok anbefales en lille Smule skarpere Selvbedømmelse og raades til at søge nogen Undervisning i Tegning eller Maling, før der tages fat paa det næste Kunsthroderi.

Det enkle, Tidens Kunstretning har ført frem som sit Forbillede, kræver større Udvikling af Udøveren end Fortidens Arbejder, der nærmest dannede en Massevirkning. Rumfordelingen var dengang et Hovedled i Arbejdet, der ofte bødede paa de mangelfulde Former og frembragte en mere tiltalende Virkning, end mangt et Nutidsarbejde formaar at fremkalde. Et gammelt Stykke Broderi fra Nyraad ved Vordingborg, som kigger frem mellem de nymodens Arbejder, vidner højt derom.

Blandt »Arbejder af forskelligt Affald« indtager ret smagfulde strikkede Kludetæpper en større Plads, ligesom de mosaikagtigt sammensatte syede Tæpper af Smaalapper. Et enkelt af disse var kønt, de fleste vel dristige i Sammensætningen. Ligesom »Kvindernes Udstilling i 1895« havde sit vævede Haardugs Skjørt og »Odense Landbrugsudstilling« ifjor fremviste et Tæppe, ligeledes vævet af Kvindehaar og besat med løse Blomsterduske af samme Stof, — savnede Vordingborgudstillingen heller ikke et Haararbejde, nemlig en Sengeforligger, hvis Udsmykning bestod af hækledede Rosetter og Blonder af spundet Haar. De lange Kvindehaar har i sin Tid gjort Nytte ved at strikkes ind med Ulden i vore Fiskeres tredje og yderste Par Strømper og i deres Vanter. Anvendelsen af dem i Nutiden virker nærmest snurrigt.

Da en stor Del af Udstillingsgenstandene ere »til Salg«, kommer man til at tænke paa, hvorledes Af-sætningen finder Sted. Man kunde da tænke sig, at en Købmand (Manufakturhandler) i hver Købstad tog imod Egnens textile Husflidsprodukter og forhandlede dem. Her kunde

da den Tjenestekvinde, hvis Arbejde i andres Tjeneste ikke levner hende tilstrækkelig Tid til Haandgærrning, forsyne sig med en holdbar Arbejdsdragt, thi almindelige Fabrikvarer ere ikke i Besiddelse af den fornødne Styrke. Man kan nutildags se endog Gaardmandsdøtre ved Høstarbejdet i Dragter, der hænger i Trævler forneden, fordi det Stof de bærer ikke egner sig til stærkt Slid. Nu, som forhen, bør det regnes for en Skam ikke at være hel og ordentlig i Tøjet, enten man saa er pyntet eller gaar ved sit Arbejde.

Hvis »Pyntegenstandene« ogsaa kunde bringes ind i Overleveringens Spor, bibeholdende deres ejendommelige Præg, ikke ved stadig Gen-tagelse af ældre Forbilleder, men med Udvikling og Fornyelse af disse, vilde København og de større Købstæder sikkert kunne afsætte en stor Del færdige Arbejder til dem af vort Folk, der vilde støtte vor egen hjemlige Væve- og Sykunst, saa vel som til fremmede Rejsende, der besøger vort Land.

Paa denne Maade kunde der ud af de mange Sting og Væveslag opvokse en »Industri«, hvis nødvendige Betingelse: Fliden i de vel benyttede Fritimer, vilde holde igen mod den overhaandtagende Fornøjelsessyge; thi man keder sig ikke ved et Arbejde, som enhver kan vælge efter sin Lyst og Ævne. For at Arbejderne kan faa den rette Værdi maa Opmærksomheden henledes paa at skaffe gode Arbejdstegninger.

Dansk Kvinderaad.

Ved Dansk Kvinderaads Møde i Fredags aflagde Formanden Beretning om det internationale Bestyrelsesmøde i Haag i Juli Maaned,*) og meddelte, at det næste Bestyrelsesmøde vil blive afholdt i København i Sommeren 1902. Et nyt Kvinderaad er dannet i Bulgarien. Følgende Landes Kvinderaad udgiver Blade, der udkommer hver 14. Dag eller sjældnere: England, Tyskland, Argentina og de forenede Fristater; disse Blade sendes til Dansk Kvinderaad og staar til Medlemmernes Raadighed. En tysk Udgave af Mrs. Sewalls Memorandum er udkommen, og Eksemplarer kan faas paa Kontoret.

Den syv Bind stærke Beretning fra det internationale Kvinderaads Møde og Kongres i London 1899 faas nu til betydelig nedsat Pris ca. 14 Kr. for hele Sættet.

Professorinde Lund takkede paa Kvinderaadets Vegne Frk. Forchhammer for hendes Arbejde for Kvinderaadet under Mødet i Haag.

Derefter var der en længere Forhandling om forskellige vigtige Sager, der dog endnu ere paa et saa foreløbigt Stadium, at de ikke her skal omtales.

Medfølelse.

Af *Fanny Hull.*

Ofte hører vi, at Nutidens Børneopdragelse frembringer smaa Egoister. Og ser vi os om i Livet, maa vi indrømme, »at denne Ytring indeholder nogen Sandhed.

Vor Tids Stræben gaar ud paa at give Børnene den mest omhyggelige Pleje og Opdragelse. Og herom kan der jo kun siges alt godt. Men medens vi sørger paa bedste Maade for vore kære smaa, omgiver dem med al mulig Hygge, sysselsætter os med dem paa alle optænkelige Maader, giver dem det mest fuldendte Legetøj og de smukkeste Billedbøger, glemmer vi maaske i Tide at lægge Grunden hos dem til noget, som er af usigelig stor Betydning for Menne-

*) Se Kv. og Samf. 10. August.

skenes Udvikling til sand Lykke. Vi forsømmer at indpode dem en levende Kærlighed til Næsten, Medfølelse med mindre heldig stillede og Trangen til at hjælpe og glæde andre.

»Moder, hvorfor har nogle Børn Fløjlspluse og andre Børn slet ingen Pluse?« spurgte en fire Aars Pog sin Moder, da de var ude at spadsere en kold Vinterdag. »Kære Barn, det er med Børnene ligesom med Planterne; nogle vokser i Solskin, andre i Skyggen.« — Vi maa søge at sprede lidt Sol til dem, som er satte i Mørket.

Fra England og Sverrig har vi hørt Eksempler paa, at Forældre lægger særlig Vægt paa, at Børnene i en meget tidlig Alder vænnes til at arbejde for deres mindre velstillede Kammerater. Børn laver smaa Foreninger med det Formaal ved eget Arbejde at erhverve Midler til for Eksempel at skaffe en eller anden lille sygelig Stakkel Plads i en Feriekoloni, eller til at betale for en Friplads for fattige Børn paa et Sygehus. Foreningsmedlemmerne samles til Møder i Hjemmene og udfører under Ledelse af en Moder smaa Arbejder af Pap eller simpel Træsløjd o. lgn. Senere afholdes, der i Hjemmene Basarer, hvor disse Smaating sælges. I nogle af disse Foreninger betales der af Medlemmerne 5 eller 10 Øre om Ugen. De saaledes indkomne Penge anvendes i de ovennævnte eller lignende Øjemed. En saadan Forening i Stockholm for 8—9 Aars Pigebørn kaldes »De venlige Tankers Forening«.

Børnene nærer stor Interesse for deres Foreningsarbejde, og ved saadan Sammenslutning kan der med smaa Midler opnaas forholdsvis meget. Og Formaalet: at skaffe de lidende Lindring eller styrke de svage, er jo overmaade rosværdigt.

Vi kan ikke nægte os den Fornøjelse at fortælle en lille Episode fra en saadan Forening. Den Dag var kommen, da de af Børnene lavede Arbejder skulde sælges paa Bazzaren. En lille Gut havde paa Pap syet en vældig Løve, og dette hans Hænders Værk var ham meget kært. Nu laa det der mellem alle de andre Sager og skulde maaske snart bortføres af en fremmed. Nej, det var altfor sørgeligt! Han gik dristigt hen og snappede sin Løve, lagde den paa en Stol og satte sig selv derpaa. Men medens han saaledes skjulte sin Skat, hørte han Samvittighedens bebrejdende Røst. Han fulgte den, tog sin Løve og lagde den frem for det købelystne Publikums Blikke, dog med det stille Haab, at ingen vilde lægge Mærke til den. Det slog desværre fejl, Løven blev solgt. Men da Dreugen med sin Moder gik bort fra Bazzaren, vidnede Udtrykket i hans Ansigt om, at Hjertet havde sejret over Egenkærligheden.

I Topelius's »Trollslåndan« stod der en Gang en lille Fortælling om »at samle Perler«. Smaa Piger og Drengene kan hver Dag samle Perler, nemlig vise deres Medmennesker Tjenester, Deltagelse og Venlighed. Et mildt Smil var en af de smaa og en virkelig Hjælp var en af de store, kostelige Perler. Den smukke Fortælling begejstrede i sin Tid mange Børn i finske Hjem til med Iver at samle Perler. Og derved vandt de sig en rig Skat til kommende Dage.

I den Kunst at lære Børnene Kærlighed til Næsten, at vække Deltagelse og Medfølelse hos dem, har Mødrene den bedste Foregangsmand i Topelius. Simpelt og naturligt fremtræder de gode Lærdomme i hans Fortællinger. Børnene kan ikke andet end synes om disse Drengene og Piger og gamle Folk, som her træder dem